

Det var så den kommission, der i enighed kom frem til en rapport, og det er sådan, at hvis man nedsætter en kommission, og når de grundigt bearbejder de her ting, så har vi en forpligtelse til at se på det med henblik på, om det ikke kunne være fornuftigt nok, det, de kommer med.

Det betyder ikke, at vi nødvendigvis altid vil være enige med en sådan kommission, det er slet ikke sikkert, at vi vil være det, men vi synes rent faktisk, at en række af de synspunkter, som var i rapporten, var fornuftige.

Umiddelbart kunne man godt sige: Jamen hvorfor skal man ikke have 100 pct.'s dækning, hvis man vinder en sag? Sådan er det jo i det civile. Ja, men det er også sådan, at hvis man taber en sag, så får man nul dækning.

Så der har altid været en vurdering af, at det her var noget andet end det, vi kendte til i det civile søgsmålssystem, og ud fra de argumenter, der allerede lå dengang i rapporten, syntes vi, at det var fornuftigt at bruge det, som man anbefalede fra hele kommissionens side, nemlig dækningen på 50 pct., og så også 85 pct.'s dækning i de tilfælde, hvor skattemyndighederne tog en prøvesag.

Så det er baggrunden for, at vi også den her gang afviser et forslag, ligesom vi afviste de ændringsforslag, som var til behandling for 10 måneder siden.

Så vil jeg ikke undlade at notere, at det er interessant, at vi altså har et område, hvor man får dækning for de omkostninger, man har, når man er utilfreds med det offentliges afgørelser.

Hvis man skulle føre det ud i sin fulde konsekvens og tage hensyn – og for at bruge eksemplerne, som hr. Flemming Hansen gjorde – når det drejer sig om fru Sørensen og hr. Sørensen og fru Jensen og hr. Jensen, så er det vel ikke kun i skattesager, vi skal tænke på det. Så er det vel også, når de pågældende søger førtidspension, får afslag på forskellige andre ting fra det offentlige; så er det en række andre situationer, det også drejer sig om.

Jeg ved godt, at der er en principiel forskel med hensyn til skat på den ene side, at det er noget med, at man har noget, og det offentlige skal tage noget fra én, men på den anden side kan man jo i andre tilfælde føle, at man har et retmæssigt krav på det.

Men det har jeg i hvert fald ikke set at forslagsstillerne kommer ind på her, og det er selvfølgelig også lidt uinteressant i den her sammenhæng. Alligevel synes jeg, at det er værd at

notere, at der er én type sager, man er særlig opmærksom på, når det drejer sig om retssikkerhed, mens der er andre typer sager, man er mindre opmærksom på.

Altså ud fra de betragtninger, som vi også kom med for 10 måneder siden, afviser vi dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (UP):

Er hr. Aage Frandsen ikke enig i, at skattesager er noget ganske specielt? Borgeren har en pligt til at selvangive sin indkomst. Efter at man har gjort det, kan skattemyndighederne rejse tvivl om, hvorvidt denne selvangivelse er korrekt, og så i første omgang gøre et krav gældende. Og hvis borgeren bare betaler, ja, så er sagen slut, men ellers så kører sagen, hvorimod, i det øjeblik det er en borger, der ansøger om f.eks. at få et offentligt tilskud, jamen så er det ikke myndighederne – myndighederne er i den her forbindelse den stærke part – der betvivler det, som borgeren har selvangivet.

Det andet spørgsmål til hr. Aage Frandsen drejer sig om den måde, hvorpå dette vender den tunge ende nedad, nemlig at der er ganske mange borgere, som har en så lille økonomi, at de, når de får et krav fra skattemyndigheden, siger: Vi magter det simpelt hen ikke. Vi har ikke engang råd til at hyre en advokat, så vi må bare betale.

Har hr. Aage Frandsen ingen søvnløse nætter over de mennesker?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Med hensyn til situationen med skattemyndighederne på den ene side og skatteborgeren på den anden side i forhold til, at vi har en situation med en myndighed, der kan bevilge førtidspension, og så en borger, der mener at være berettiget til førtidspension, er der selvfølgelig en forskel.

Men der er sandelig også den lighed, at der er en borger på den ene side, og der er en myndighed på den anden side. Og det er sandelig også sådan, at myndigheden på den ene side, når det drejer sig om en førtidspensionist, betvivler den person, som mener, at han eller hun er berettiget til førtidspension. Man betvivler, at det nu er rigtige oplysninger, på samme måde som man i skattemyndighedssammenhæng også betvivler nogle oplysninger.